09/12/2018

“Καταστρέφετε τον χώρο που άλλοι νέοι φτιάχνουν”

/ Επικαιρότητα

Η Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας του ΑΠΘ Αικατερίνη Τσαλαμπούνη με ανάρτηση της σε μέσω κοινωνικής δικτύωσης εκφράζει τον αποτροπιασμό της για όσα έλαβαν χώρα στην Θεολογική Σχολή το βράδυ της 6ης Δεκεμβρίου. Η Καθηγήτρια μιλά με σκληρή γλώσσα προς τους “άγνωστους βανδάλους”, ενώ παράλληλα τους προσκαλεί να βγάλουν τις κουκούλες και να διαλεχθούν με την πραγματικότητα.

Αναλυτικά τα όσα γράφει:

“Δε θα σε πω φίλο, δε συμμεριζόμαστε τα ίδια δημοκρατικά ιδεώδη. Δεν θα σε πω σύντροφο, είσαι ένας απλώς ληστής με λίγα φτιασίδια επαναστάτη. Δε θα σε πω συνάδελφο, δεν έχεις ούτε ένα δράμι παιδείας και δε θέλω να πιστεύω πως είσαι

φοιτητής μας. Ένας θυμωμένος απαίδευτος είσαι, που προσποιείσαι πως νοιάζεσαι, πως δήθεν αγανακτείς για την αδικία, πως πολεμάς για όνειρα, πως τάχα είσαι ανήσυχο πνεύμα, επειδή γράφεις κακόγουστα γκράφιτι για τον Θεό και την εξουσία πάνω σε τοίχους και εικόνες. Υποκρίνεσαι ότι τάχα τιμάς αδικοχαμένους, ενώ αυτό είναι απλά μια πρόφαση για να κάνεις πλιάτσικο. Φωνάζεις πως έχεις όνειρα, ενώ στην πραγματικότητα έψαχνες για την επόμενη πρέζα σου. Μας γέμισες τη σχολή με χρησιμοποιημένες σύριγγες. Προσπαθείς να μας πείσεις πως έχεις αρχές κι ιδανικά, ενώ το μόνο που έχεις είναι τυφλό μίσος. Δεν άρπαξες μονάχα από τους χώρους μας, αλλά άφησες τις ακαθαρσίες σου στα γραφεία μας κι έσπασες ό,τι δεν μπορούσες να κουβαλήσεις ως λάφυρο στο λαγούμι σου. Φαντάζομαι πως τώρα χωμένος εκεί αισθάνεσαι πολύ σπουδαίος κι ήρεμος. Μέχρι την επομένη.

Ήρθες στο γραφείο μου κι άρπαξες ό,τι με προσωπικό κόπο έφτιαξα χωρίς να βολευτώ σε κανένα σύστημα. Κατέστρεψες δουλειά που κρύβει ξενύχτια, αγωνίες, δυσκολίες και στερήσεις. Μα κυρίως μου βεβήλωσες ένα χώρο που τον έφτιαξα για όλους τους φοιτητές, αυτούς που εσύ τάχα νοιάζεσαι, αλλά ξέρεις πολύ καλά πού τους έχεις γραμμένους... Τους φοιτητές που κτυπούσαν την πόρτα του γραφείου κι έμπαιναν άφοβα για να διαβάσουν, να κάνουν την έρευνά τους, να ανοίξουν τους ορίζοντές τους, αυτούς που μας θόλωσες με τα πρόχειρα χημικά σου και τις μολότωφ. Για αυτό που έκανες στους φοιτητές μου είμαι θυμωμένη μαζί σου. Γιατί δε νοιάζεσαι για τα φτωχόπαιδα που σπουδάζουν με τις στερήσεις της οικογένειάς τους που εδώ και χρόνια ζει στα όρια της φτώχειας στα οποία την υποχρέωσαν κυβερνήσεις δεξιές και γιαλαντζί αριστερές. Μισείς τον φοιτητή που κάνει μεροκάματο για να σπουδάσει. Τον ξένο φοιτητή που ζορίζεται γιατί δεν ξέρει τη γλώσσα και δεν τα βγάζει εύκολα πέρα. Τους κυνήγησες από ένα δικό τους χώρο, γιατί εσύ είσαι βολεμένος μέσα στο αφήγημά σου. Τους έκανες να κλάψουν όταν αντίκρισαν την επόμενη μέρα τα έργα του μίσους σου. Κι αυτό το πονεμένο βλέμμα τους και το λυγμό στη φωνή τους δεν τα ξεχνώ.

Θέλω όμως να ξέρεις πως δεν είμαστε η παράπλευρη απώλεια στην ψεύτικη επανάστασή σου. Και μην έχεις μάταιες ελπίδες ότι θα νικήσεις τελικά, επειδή έσπευσαν κάποιοι να σε υποστηρίξουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Αυτοί που ρίχνουν κροκοδείλια δάκρυα για το τι γίνεται, για παράδειγμα, με τους μαθητές στη Γαλλία, αλλά δεν είχαν μια κουβέντα συμπάθειας για το χώρο που εσύ κατέστρεψες. Μη γελιέσαι, δεν μας σταματάς. Το γραφείο θα ξαναστηθεί και θα ξαναγίνει χώρος συνάντησης κι έρευνας. Θα κτυπούν την πόρτα οι φοιτητές και θα μπαίνουν άφοβα και χαρούμενα όπως και πριν. Κι όσο περνάει από το χέρι μου θα είμαι δίπλα στους φοιτητές μου. Δεν χωράω στα βολικά διχαστικά σου σχήματα της κακής και πλούσιας εξουσίας και του καλού και φτωχού εξουσιαζόμενου. Δεν είμαι γρανάζι του συστήματος, όπως είσαι εσύ. Δε φοράω κουκούλα για να

συναντήσω τους μαθητές μου, τους κοιτάω στα μάτια. Κι όταν ακόμη διαφωνώ, τους ακούω. Δεν είμαι εσύ. Μην μπερδεύεσαι· ο άδικος κι ο κακός σε αυτήν την ιστορία είσαι εσύ. Και μία συμβουλή έτσι σα δώρο μιας και κόπιασες από τα μέρη μας. Πήγαινε να τα βρεις με τον εαυτό σου κι όταν τα βρεις, πέρασε να πιούμε ένα καφέ. Κι αυτήν την φορά έλα χωρίς κουκούλα, μέρα, όταν θα είμαστε ανοικτά, έλα χωρίς λοστούς και μολότωφ. Θα έχω σοκολατάκια, αυτά που είδα πως τα τίμησες στην τελευταία σου επίσκεψη”.

Ekaterini Tsalampouni
7 ώρες ·

Εσύ ανώνυμε βάνδαλε, που προσπαθείς να με πείσεις πως τιμάς έναν νεκρό νέο καταστρέφοντας τον χώρο, όπου άλλοι νέοι προσπαθούν να φτιάξουν ένα μέλλον. Δε θα σε πω φίλο, δε συμμεριζόμαστε τα ίδια δημοκρατικά ιδεώδη. Δεν θα σε πω σύντροφο, είσαι ένας απλώς ληστής με λίγα φτιασίδια επαναστάτη. Δε θα σε πω συνάδελφο, δεν έχεις ούτε ένα δράμι παιδείας και δε θέλω να πιστεύω πως είσαι φοιτητής μας. Ένας θυμωμένος απαίδευτος είσαι, που προσποιείσαι πως νοιάζεσαι, πως δήθεν αγανακτείς για την αδικία, πως πολεμάς για όνειρα, πως τάχα είσαι ανήσυχο πνεύμα, επειδή γράφεις κακόγουστα γκράφιτι για τον Θεό και την εξουσία πάνω σε τοίχους και εικόνες. Υποκρίνεσαι ότι τάχα τιμάς αδικοχαμένους, ενώ αυτό είναι απλά μια πρόφαση για να κάνεις πλιάτσικο. Φωνάζεις πως έχεις όνειρα, ενώ στην πραγματικότητα έψαχνες για την επόμενη πρέζα σου. Μας γέμισες τη σχολή με χρησιμοποιημένες σύριγγες. Προσπαθείς να μας πείσεις πως έχεις αρχές κι ιδανικά, ενώ το μόνο που έχεις είναι τυφλό μίσος. Δεν άρπαξες μονάχα από τους χώρους μας, αλλά άφησες τις ακαθαρσίες σου στα γραφεία μας κι έσπασες ό,τι δεν μπορούσες να κουβαλήσεις ως λάφυρο στο λαγούμι σου. Φαντάζομαι πως τώρα χωμένος εκεί αισθάνεσαι πολύ σπουδαίος κι ήρεμος. Μέχρι την επομένη.
Ήρθες στο γραφείο μου κι άρπαξες ό,τι με προσωπικό κόπο έφτιαξα χωρίς να βολευτώ σε κανένα σύστημα. Κατέστρεψες δουλειά που κρύβει ξενύχτια, αγωνίες, δυσκολίες και στερήσεις. Μα κυρίως μου βεβήλωσες ένα χώρο που τον έφτιαξα για όλους τους φοιτητές, αυτούς που εσύ τάχα νοιάζεσαι, αλλά ξέρεις πολύ καλά πού τους έχεις γραμμένους… Τους φοιτητές που κτυπούσαν την πόρτα του γραφείου κι έμπαιναν άφοβα για να διαβάσουν, να κάνουν την έρευνά τους, να ανοίξουν τους ορίζοντές τους, αυτούς που εσύ θόλωσες με τα πρόχειρα χημικά σου και τις μολότωφ. Για αυτό που έκανες στους φοιτητές μου είμαι θυμωμένη μαζί σου. Γιατί δε νοιάζεσαι για τα φτωχόπαιδα που σπουδάζουν με τις στερήσεις της οικογένειάς τους που εδώ και χρόνια ζει στα όρια της φτώχειας στα οποία την υποχρέωσαν κυβερνήσεις δεξιές και γιαλαντζί αριστερές. Μισείς τον φοιτητή που κάνει μεροκάματο για να σπουδάσει. Τον ξένο φοιτητή που ζορίζεται γιατί δεν ξέρει τη γλώσσα και δεν τα βγάζει εύκολα πέρα. Τους κυνήγησες από ένα δικό τους χώρο, γιατί εσύ είσαι βολεμένος μέσα στο αφήγημά σου. Τους έκανες να κλάψουν όταν αντίκρισαν την επόμενη μέρα τα έργα του μίσους σου. Κι αυτό το πονεμένο βλέμμα τους και το λυγμό στη φωνή τους δεν τα ξεχνώ.
Θέλω όμως να ξέρεις πως δεν είμαστε η παράπλευρη απώλεια στην ψεύτικη επανάστασή σου. Και μην έχεις μάταιες ελπίδες ότι θα νικήσεις τελικά, επειδή έσπευσαν κάποιοι να σε υποστηρίξουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Αυτοί που ρίχνουν κροκοδείλια δάκρυα για το τι γίνεται, για παράδειγμα, με τους μαθητές στη Γαλλία, αλλά δεν είχαν μια κουβέντα συμπάθειας για το χώρο που εσύ κατέστρεψες. Μη γελιέσαι, δεν μας σταματάς. Το γραφείο θα ξαναστηθεί και θα ξαναγίνει χώρος συνάντησης κι έρευνας. Θα κτυπούν την πόρτα οι φοιτητές και θα μπαίνουν άφοβα και χαρούμενα όπως και πριν. Κι όσο περνάει από το χέρι μου θα είμαι δίπλα στους φοιτητές μου. Δεν χωράω στα βολικά διχαστικά σου σχήματα της κακής και πλούσιας εξουσίας και του καλού και φτωχού εξουσιαζόμενου. Δεν είμαι γρανάζι του συστήματος, όπως είσαι εσύ. Δε φοράω κουκούλα για να συναντήσω τους μαθητές μου, τους κοιτάω στα μάτια. Κι όταν ακόμη διαφωνώ, τους ακούω. Δεν είμαι εσύ. Μην μπερδεύεσαι· ο άδικος κι ο κακός σε αυτήν την ιστορία είσαι εσύ. Και μία συμβουλή έτσι σα δώρο μιας και κόπιασες από τα μέρη μας. Πήγαινε να τα βρεις με τον εαυτό σου κι όταν τα βρεις, πέρασε να πιούμε ένα καφέ. Κι αυτήν την φορά έλα χωρίς κουκούλα, μέρα, όταν θα είμαστε ανοικτά, έλα χωρίς λοστούς και μολότωφ. Θα έχω σοκολατάκια, αυτά που είδα πως τα τίμησες στην τελευταία σου επίσκεψη…